

6. sunnuntai pääsiäisestä (Kaatuneitten muistopäivä) 20.5.2012
- Pyhän Hengen odotus
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Musiikki: Hannes Asikainen
Suntiot: Seppo Soininen

**'MINÄ RUKOILEN, ETTÄ HE KAIKKI OLISIVAT YHTÄ' –
KIRKKOLAIVAN MIEHISTÖN YKSEYS JA YHTEYS**

Joh. 17:18-23

Jeesus rukoili ja sanoi: "Isä, niin kuin sinä lähetit minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät. Minä pyhitän itseni uhriksi heidän tähtensä, että heistäkin tulisi totuuden pyhittämiä.

Minä en rukoile vain heidän puolestaan, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän todistuksensa tähden uskovat minuun. Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.

Sen kirkkauden, jonka sinä olet antanut minulle, olen minä antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä. Kun minä olen heissä ja sinä olet minussa, he ovat täydellisesti yhtä, ja silloin maailma ymmärtää, että sinä olet lähettänyt minut ja että olet rakastanut heitä niin kuin olet rakastanut minua."

Näin kaatuneitten muistopäivänä katseemme kääntyvät taaksepäin. Muistelemme sota-aikaa ja niitä uhrauksia, joita kansamme vapauden eteen tehtiin. Taisteluissa henkensä antaneet vainajat ja heidän perheensä ovat ajatuksissamme. Emme saa unohtaa mitä tapahtui, emme jättää kertomatta näistä kohtaloista jälkipolville: ”Kertokaa lasten lapsille lauluin, Himmetä ei muistot koskaan saa!” (Veteraanin iltahuuto).

Kaatuneitten muistopäivää nimitettiin aluksi yksimielisyyden ja sankarivainajien muistopäiväksi. Päivän tarkoituksena oli vainajien muistamisen ohella edistää kansallista sopua ja yksimielisyyttä. Kansallinen yhtenäisyys oli myös Mannerheimille tärkeä arvo.

Jeesus sanoo: ”Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä.”

Jeesuksen esirukous opetuslastensa yhteydestä on puhutteleva. Sitä se on varsinkin tänään: yksimielisyyden ja kansallisen yhteyden päivänä. Herra rukoilee, että olisimme yhtä. Hän toivoo, että kristityt, kaikki hänen opetuslapsensa, olisivat yksimielisiä.

Edesmenneen isoäitini, Aili-mumman, kertomuksista on jäänyt mieleen, miten ihailevasti hän puhui veteraanien keskinäisestä yhteydestä. Usein hän itsekin ihmetteli, miten yhteys toisten veteraanien kanssa syntyi mutkattomasti. Yhteys muodostui nopeasti, vaikkei entuudestaan edes tunnettu. Yhteiset kokemukset yhdistivät. Kansallinen yhteydentunne vaikeina aikoina loi niin vahvan siteen, että se kesti mummani sydämessä hänen poisnukkumiseensa asti.

”Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä.”

Mitenkä Vapahtajan rukous tänään toteutuu? Olemmeko yhtä? Löytyykö mitään veteraanien yhteyteen verrattavaa? Luulenpa, että parannuksen paikkaa riittää. Kinastelemme asiasta kuin asiasta. Eripuraa harastetaan kodeissa ja työpaikoilla, järjestöissä ja politiikassa, kulmakuppiloissa ja valtakunnan mediassa. Lapset kasvavat pikemminkin repimisen kulttuuriin kuin yhtenäisyyden. Kansallisen sovun päiviä tarvittaisiin useammin kuin joka toukokuun kolmas sunnuntai.

Eivät ihmiset olleet sota-aikana sen parempia kuin nykyisetkään. Eivät he olleet kaikessa samaa mieltä. Kyllä korsuissa ja kotirintamallakin torata taidettiin. Monia kauheuksia tapahtui omien joukoissa ja eripurat johtivat väkivaltaan. Mutta kokonaisuutena kansa yhdisti voimansa – muuten emme olisi säilyneet itsenäisinä. Yhteinen päämäärä, isänmaan puolustaminen, ajoi ristiriitojen edelle. Rintamalla ja kotona rukoiltiin kansan yhtenäisyyden puolesta.

”Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä.”

Surullisin esimerkki yhteyden puutteesta löytyy kristikunnan piiristä. Jeesukselle tärkeä rukous ei ole toteutunut – kristityt eivät ole yhtä. Vaikka Herra rukoilee puolestamme ja Jumalan sana velvoittaa yksimielisyyteen, emme ole löytäneet sellaista yhteyttä kuin olisi pitänyt. Riidat jatkuvat kirkkokuntien kesken, seurakunnissa ja yksittäisten kristittyjen välillä. Yksittäiset oppiriidat saattavat nousta kynnyksensyöksiksi. Kotirintama vuotaa pahasti. Kun yhteinen puolustus horjuu, on Kristuksen kirkon selustaan helppo iskeä.

Sota-ajat ovat luoneet kansallista yhteyttä Suomessa. Nyt kun eletään rauhanaikaa ja voidaan pääsääntöisesti hyvin, ristiriidat kasvavat. Siksi on aika herätellä totuuteen: sota on yhä käynnissä. Ei sota ole mihinkään hävinnyt, vaikkei sitä käydäkään aseina ja panssarivaunuina. Tämä sota näkyy lähimmäisten pahoinvointina ja yhteiskuntamme kovuutena. Tätä sotaa käydään kunkin meidän sydämissä, hyvä ja paha taistelevat sisällämme. Paavo Ruotsalainen ohjeistaa: ”Kysykää usein toisiltanne: Miten sotanne laita on?”

Me kristityt olemme kaikki samassa laivassa. Tämä laiva ei ole kuitenkaan huvijahti, vaan sotalaiva, jossa matkustavat on kutsuttu eri tehtäviin. Jokaisella miehistön jäsenellä on oma tehtävänsä. Kaikki taistelevat Jumalan valtakunnan eteen.

Jeesuksen armotyö on laskusilta, jonka kautta olemme astuneet laivaan. Hän on kapteenimme, joka kutsuu meidät seuraansa.

Sotalaivalla on päämäärä, päästä kerran taivaan kotiin. Vaikka taistelu on kovaa, niin kapteenimme Jeesus Kristus on vahva ja taitava, mitkään voimat eivät voi laivaa kukistaa. Tämä laiva ei uppoa.

Jos laivan vahvuus ei ole ongelma, niin sen sisäinen harmonia kylläkin. Mitenkä miehistö tulee toimeen? Yksi miehistön porukka opiskelee ahkerasti, heillä on tiukka kuri ja selvät mielipiteet. Toinen porukka ajattelee, että polvirukous on ainoa oikea. Kolmannet ovat konehuoneessa. He tutkivat muttereita ja pultteja, kaikkia nippeleitä. He ymmärtävät tehtävänsä yksityiskohtien kautta.

Osa miehistöstä ajattelee, että kun kerran olet päässyt laivaan, siitä ei voi koskaan jättäytyä. Toiset sanovat, että olisi hullua jättää laiva, mutta valinta on jokaisen oma. Toiset uskovat, että olet tullut miehistön jäseneksi vapaaehtoisesti, toiset että se oli määrätty ennen kuin laiva oli edes rakennettu. Yhdelle laivan jäsenyys alkaa lapsena, toiselle aikuisena. Osa miehistöstä on tottunut puhuttelevaan kapteenia henkilökohtaisesti ja monin sanoin, osa taas aristelee vapaata puhetta.

Kerran viikossa on kokous, jolloin kapteenia kunnioitetaan ja hänen opetustaan kuunnellaan. Toiset tykkäävät spontaanista menosta, toisille tuttu ja turvallinen kaava on parempi. Osa arvostaa hiljaisuutta ja mietiskelyä, toiset kaipaavat räväkämpää menoa. Kirkkolaivassa riittää kirjavuutta laidasta laitaan, tyyrpuurista paapuuriin.

Jos nämä erot miehistön välillä nähdään vikoina ja niistä aiheutuu ristiriitoja, tulee laivasta kiikkerä. Kannelle muodostuu ongelmia. Miehistön jäsenet tappelevat. Pahimmillaan tilanne voi mennä siihen, että toisen kuuluminen miehistöön kyseenalaistetaan kokonaan. Sanotaan: ”Te ette kuulu tähän laivaan!”

”Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä.”

Haluammehan seilata sellaisessa kirkkolaivassa, jossa vallitsee hyvä henki ja jossa on tilaa erilaisuudelle? Matka perille on huomattavasti mukavampaa harmoniassa kuin riitasointujen kera. Tämänkaltaisen laiva kutsuu luokseen myös niitä, jotka haluavat tulla mukaan välisatamista. Laivaan kyllä mahtuu, kaikille paikkoja on. Kapteenimme rukoilee: ”Kun minä olen heissä ja sinä olet minussa, he ovat täydellisesti yhtä, ja silloin maailma ymmärtää, että sinä olet lähettänyt minut ja että olet rakastanut heitä niin kuin olet rakastanut minua.”

Tänään kapteenin juhlapöytä on katettu janoiselle ja nälkäiselle miehistölle. Pöytä on avoin kaikille, jotka uskovat kapteenin sanaan ja siihen, että hän on sovittanut maailman synnit. Tulkaa, kaikki on valmiina!